

[Viggo Starcke.]

„De reelle medicinske indikationer er få, og de bliver færre og færre, alt efter som den medicinske viden og kunnen skrider fremad.“

Og han følger til, at hvis vi ikke anerkender andre indikationer end de medicinske indikationer, hvor der er nærliggende fare for kvindens liv eller helbred, så vil der ikke blive udført mange abortprovokationer her i Danmark. Og så slutter han med at sige:

„Jeg ville skønne dem til betydeligt færre end 100 om året“.

Jeg vil gerne gentage dette sidste: jeg ville skønne dem til betydeligt færre end 100 om året. Når man derfor vil benytte en formulering, som man kalder en medicinsk-social indikation, må man anstændigvis indrømme, at af de 5 000 legale aborter, der foretages herhjemme, foretages næsten alle de 5 000 på social indikation og kun under 100 på en virkelig medicinsk. I mange af disse tilfælde, jeg vil skønne i 90 eller 95 pct., er grundene sociale, men de dækkes med en tynd fermis af fiktive medicinske diagnoser. Professor Erik Rydberg siger i sin artikel, der stod i „Nationaltidende“ den 18. juli 1954, at man må sige, at den medicinske indikation er blevet til en ren fiktion. Jeg vil gerne gentage: man må sige, at den medicinske indikation er blevet til en ren fiktion. Det er en voldsom anklage imod den praksis, som foregår i øjeblikket. Og professor Rydberg fortsætter:

„Jeg mener, at den lægelige abortpraksis har udartet, at man ikke kan blive ved med fosterfjernelser i massevis på fiktive indikationer.“

D. v. s. at en stor del af den vane, som har udviklet sig, ikke er hæderlig, den er ikke videnskabelig funderet, og den er vildledende for befolkningen.

Nu er det nævnt fra mange ordføreres side her i dag, at ifølge lovforslaget, som det er fremsat, kan gynækologer og kirurger sige nej til at foretage et indgreb, hvis de ikke vil. Det er rigtigt, men der er en afgørende forskel på at være med til at undersøge en sag og tage stilling til den i et samråd og på, efter at samrådet har truffet sin beslutning om at henvise sagen til kirurgerne, at skulle stille sig op og sige: jeg vil ikke være med. Det er et ganske naturligt krav, at den ansvarlige overlæge

må være med til afgørelsen af spørgsmålet om liv og død for barnet. Hvis man fratager ham denne ret, vil det være det eneste område indenfor lægekunsten, hvor ansvaret forflygtiges og deles op, hvor een institution stiller indikationen og en anden skal udføre operationen.

Overlæge Kühnel har sagt, at det egentlig er kedeligt, at det ikke også påhviler psykiaterne at eksekvere dommen. Det, man nemlig vil efter den højtærede justitsministers og det ærede medlem fru Edel Sauntes indstilling, er, at man vil skabe et tribunal, og så vil man have gynækologerne og kirurgerne til at foretage eksekutionen. Hvis overlægerne først får deres ret til at sige nej i sagens sidste fase, bliver deres stilling sådan, at et nej opfattes som provokation. Det medfører en meget større risiko for omdømmet i klientellet i sygehussæts omegn, og det vil forgifte og forkludre forholdet imellem oplandets patienter og den pågældende hospitalsafdeling.

Det har været antydnet fra forskellig side, at lægernes indstilling er en snæver, faglig indstilling, men det er den ikke, fordi det kollegiale samarbejde i høj grad er i patienternes interesse; og hvor man opløser det kollegiale samarbejde, nedbryder man hele den atmosfære af tillid, som er et meget vigtigt forhold imellem patienterne og lægerne. Endvidere er dette indgreb jo et indgreb, som går på tværs af al anden lægegerning, sådan som den har været opfattet i de snart 3 000 år, lægevidenskaben har eksisteret.

Det ærede medlem fru Edel Saunte skrev i sin kronik i „Dagens Nyheder“ den 11. juni — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Bestemmelsen fastslår altså klart, at det er kvindens liv eller helbred, der er afgørende, og åbner altså ikke adgang til en social indikation.“

Jeg har påvist, at det ærede medlems indstilling er misvisende, og at den derfor ikke lader sig opretholde. Endelig foreligger der jo på en måde en tilståelse af, at indikationen i virkeligheden er social, nemlig derved, at man henlægger mødrehjælpens samråd under socialministeriet og ikke under justitsministeriet eller indenrigsministeriet.

Det ærede medlem fru Edel Saunte skrev også i „Dagens Nyheder“ følgende:

„Bestemmelsen indeholder i virkelig-